joukko on kovin pieni. Meidän täytyy saada järjestömme ulkopuolella olevat työläiset taistelu-

Yhdeksänkymmentä Senttiä, Olkaa Hyvä

Kirj. T-Bone Slim.

Monet meidän suurista miehistämme ovat viimeisten vuosien aikana koonneet rikkauksia terästeollisuudessa. Minustakin tuntui siltä, että tekisin vääryyttä itselleni, jos yleiä edelleen lölsin laimin tarjoutuvan tilaisuuden. Päätettyäni siis ensin tehdä oikeutta itselleni kiiruhdin työpaikoilla keinottelijan luokse ja pyysin hänen pistämään kirjoihinsa minunkin arvoisan nimeni, paremman tai pahemman varalle, tai molempien. "Sharkki" oli hyväntahtoinen sielu ja selitti ei tahtovansa maksua tästä seremoonista. Se oli minulle yllättävä isku. "Mikäs sitä työpaikkaa vaivaa," kysyin. "Ei mikään, ei yhtään mikään, herra Stinnes," ehätti hän vastaamaan. "Työpaikka on vallan hyvä; 36 senttiä tunnilta ja rahat heti kun eroat." Ah! Rahat! heti! kun! eroat! Mikä voisi olla sopivampaa! Rahat heti kun eroat! (Kuka olisi voinut unekstakaan seniaista.) Aivan sopivaa minun suunnitelmilni. Minun rikkauteni on jo melkein kuin koottu. Tuomari Cary, terästeollisuuden

Osa työväestöstä tekee 9-tuntisia työpäiviä. Joillakin ammatti- ja

isäntä, lähetti minulle käsiinsä saaman vanhan poliisikärryn, jolla voin matkustaa "laitoksille." Mutta rakas lukija, näin ei sovi sivuuttaa tätä asiaa. Etkö sinäkin huomaa, että "hänen yhäisyytensä" kuljettaa orjiaan tällä "mustalla Marialla," ei senvuoksi, että heidän ei tarvitse kävellä, sillä hän yhtä mielellään näkee heidän kävelevän, vaan siksi, että tavalla taikka toisella tuon "rakkaan vanhan kärryn" orjia täynnä näkeminen herättää suurta luottamusta ja uutta elämää laitoksia vartioivissa, elinvoimansa menettäneissä hurtissa.

"Onko niillä hurttia laitoksilla?" Kas sitä taas! Mikä järjetön kysymys. Tietysti siellä on hurttia. Seuraavaksi ehkä kysyt josko hämpuusissa on täitä. Tietysti siellä on hurttia ja ah, kuinka niiden silmät säihkyivät kun lasti orjia saapui portille. Se muistutti heille entisiä aikoja, jolloin he olivat poliiseina yläkaupungilla ja muovailivat yleistä mielipidettä muovallemalla yleisön päitä kapuloillaan. Niin, laki on hyvin edustettuna terästehtailla ja tuomari Gary jakaa oikeutta — sitä tuunettua laatua, jonka kanssa me työläiset olemme varsin tutut.

Tavallisesti kaksi hurttaa (kummallakin tähti ja valjaat) ottavat miehen haltuunsa palkkauskonttorissa tehtaalla, lykkivät sinua sinne ja tänne, poljeksivat varpaillesi ja hengittävät kohti kasvojasi — ja minkälaisia hengähdyksiä!

Kun lain majesteettisuuden on annettu sinuun riittävästi vaikuttaa ja alat jo käymään ilkeämielliseksi, saapuu nuori, vilkas mies, huuhilaan N. M. K. Y:n hymy, astuu ikkunaan ja säteilee kristillistä rakkautta yleisen järjestyssäännön No. 7001 mukaan. "Nyt, hyvät herrat," sanoo hän, "jos te hyväntahtoisesti kuuntelisitte hetkisen, niin minä lausulsin muutamia sanoja. Palkka, kuten herroille epäilemättä on jo ilmoitettu, on 36 senttiä tunnilta; työ on ammattitaitoa vaatimatonta tavallista ulkotyötä. Ei, meillä ei ole sisätyötä ja senvuoksi jos herrojen joukossa sattuu olemaan joitakin, jotka eivät ole tukevasti vaatetettuja, niin tehköötpä hyvin ja astukoot ulos rivistä. Poliisi hyväntahtoisesti ohjaa heidät ovelle."

(Jos et ole vahvasti vaatetettu, niin ulos menet. Sinulla täytyy olla runsaasti vaatetta alkaessasi. Tässä suhteessa on trusti erittäin tarkka, sillä se ei aijo maksaa sinulle niin paljoa, että sillä voisit

kä teollisuusunioiden päämajan kanssa.

hankkia vaatetta. Hyvä paikka kuluttaa vanhat vaatteesi.)

"... ja hyvät herrat, minun on ilmoitettava teille että yhtiö pitää yllä ravintolaa 'cafeteria'-malliin, jossa te voitte saada kaikkea mitä haluatte. Ateria maksaa teille 25 senttiä, 20 senttiä, tai minkäverran vain haluatte maksaa."

Puheensa loppupuolella käy hän varsin pehmeäksi; ääni muuttuu yhä hellemmäksi, mitä pitemmälle hän jatkaa ja sinustä tuntuu kuin pitäisi pyytää anteeksi niitä happamia ajatuksia, joita tuli mieleesi hetki sitten. Niin kovettunut kuin olenkin vallassaolevaa luokkaa kohtaan, sai tämä nuori mies minut täysin vakuuttuksi vilpittömyydestään. Puhdistin huuleni nuuskasta, sillä olin varma, että hän suutelee jokaista meistä ennen kun eroaa.

Mies, joka on kulkenut tämän kidutuksen läpi, tietää mitä merkitsee olla vihitty työpaikkaan. Sina lupaat rakastaa ja totella isäntääsi; sinun nimesi, ikäsi, korkeutesi, painosi, silmiesi, tukkasi ja nahkasi värit, kaikki kirjoitetaan muistiin; suosimasi hautausmaan osoite pistetään ylös mustalla valkoiselle; syntymäpaikkasi otetaan tarkasti huomioon, että ei mikään toinen paikkakunta saisi kunniaa sinun loistavista saavutuksistasi teräksen tuottamisessa.

Lopuksi sanoo mainittu nuori mies: "Jos te seuraatte minua tarkasti niin minä huudan teidän kaikkien nimet ja annan kullekin 25 sentin ruokalipun, todistukseksi siitä luottamuksesta, joka yhtiöllä teitä kohtaan on, ja kun olette jonkun aikaa työskennelleet niin annetaan teille varsinainen ruokailukirja kaunisvärisine kuponkeineen, joita kaunis kassatyttö repii irti (kourakaupalla) ja säilyttää todisteina (teitä vastaan) siitä, että olette tulleet rahvituiksi."

Kun sinut on otettu työhön teräsmyllyyn, jonka alue käsittää monia nellömailoja ja jonka rakennukset muistuttavat jättiläismäistä viinapolttimoa (yksinpä wobblitkin tietävät miltä viinapolttimo näyttää), ottaa "harnesbulli" sinut hinausköyteensä ja tarinoi sinulle niistä monista hyvistä työpaikoista, joita sinulle tullaan antamaan. Mitätuilla askeleilla johtaa hän sinua edelleen ja edelleen, ohi sulatusuunin toisensa jälkeen, ohi jättiläismäisten nostokoneiden, voimahuoneiden, konepajojen ja lopuksi sinä saavut määrätylle kunniapaikallesi "lankun paksuun päähän," tai pahantapaisen kottikärryn aisojen väliin. Olet alkanut teräksen tuottamisen 36:lla sentillä tunnilta. (Huom.! — Terästä el tehdä tonnikaupalla; sitä myydään tonnikaupalla.)

Nyt olet sinä katsannonalaisuuden kiirastulessa. Yhtiö on tähän mennessä antanut sinulle luottoa 25 sentin ruokalipun arvosta. Jälkeen puolisen, jos olet osoittautunut luotettavaksi, yhtiö antaa sinulle 60 sentin arvosta kuponkeja (35 senttiä illalliseen ja 25 senttiä aamiaiseen) ja ennen pitkää saat sinä kahden dollarin kirjan. Elkö olekin ihana tunnelma! Ja kun luotettavaisuutesi yhä lisääntyy, annetaan sinulle viiden dollarin kuponkikirja ja lopuksi — **koko teräsmylly on sinun!** Sinun rikkautesi on taattu — jos vain pysyt työpaikassasi.

Minulle on annettu luottoa vasta kahden dollarin arvosta ja senvuoksi en luonnollisesti voi tietää paljoa terästeollisuudesta, mutta kunhan olen saanut käteeni viiden dollarin kirjan, niin silloin oikeuttaa asemani minut antamaan kauvaskantoisia lausuntoja.

Sallittakoon minun lopettaa muutamilla mietteillä yhtiön ruokalasta. (Kuvallemme teräksen valmistusta jonakin kauniimpana päivänä.) Tämä artikkeli alkaa käydä liian täydeksi ja minä liian tyhjäksi.

Mitä ateriolhin tulee, niin sallittakoon minun esittää asiallinen esimerkki.

Eräs tumma Serbian polka oli minun edelläni rivissä. Serbialaiset tavallisesti ovat säästeliäitä syöjiä, vaikkakin vakavia työntekijöitä. Nähtävästi hän oli outo tässä pelissä ja kiusallisen varovainen. Koetin rohkaista häntä kehoittamalla auttamaan itseään ja ottamaan mitä mielensä teki — ja kun hän saapui kassatytön pöydän ääreen (25 sentin kuponkinsa kanssa) murahti tyttö: "90 senttiä, olkaa hyvä."

Joe'lla ei tuntunut olevan halua syödä paljon. Tytön viaton huomautus oli kokonaan tuhonnut hänen ruokahalunsa. Mainitsen tämän ainoastaan osoittaakseni, että ei kannata syödä tuomari Garyn pöydässä 36 sentin tuntipalkalla. Joe lossasi enemmät puolet ateriastaan takasin tarjoilupöydälle.

Ei, terästyöläiset eivät ole järjestyneitä.